

Pomikulášská (7.12.2017)

Poslední dárky byly rozdány, čert naposledy zaskřehotal své děsivé hudryhudry brekeke a anděl si načechral unavená křídla. „Padla“, řekl Mikuláš. Čert radostně zacinkal řetězem a za chvíli po trojici zbyly jen stopy ve sněhu. Vlastně zbyly by, kdyby sníh byl, takhle všichni zmizeli beze stopy.

No jo, ale kam vlastně odešli a co tam během celého roku dělají?

Anděl, myslím, to má nejtěžší. Pracuje v nepřetržitých směnách, a aby se někdy rozkrájel, když má ochránit všechny ty nerozumné děti, praštěné puberťáky a roztržité a neukázněné lidi, co jich jen v rajónu má. Pro něj je vlastně chození s Mikulášem a čertem něco jako luxusní dovolená. Dělá toho hodného – teda, on hodný doopravdy je, krotí čerta a usměřňuje Mikuláše, aby nebyl moc přísný a šťouravý. Hladí děti po vlasech a andělsky se usmívá, protože to ani jinak neumí.

Čerti se většinou vracejí do pekla. To jen čerti první třídy zůstávají občas na zemi, aby se pokoušeli lidi svést ke hříchu. A takový čert první třídy, to začasťe bývá nafoukaný frajer, kterému je strašení dětí málo, je to pod jeho úroveň. Jo, to takhle nakrucovat si knírek a pokoušet se získat úpis duše, to je něco jiného. Jsou namyšlení až běda, a pak jdou a sednou si kdejakému švíckovi na lep. Prostě je to jako jinde, funkce nepřidá na chytrosti tomu, kdo je hloupý od přírody.

To čerti pěšáci, ti jsou mnohem chytřejší. Odkroutí si svou štaci s Mikulášem, pěkně se u toho vyblbnou, straší děti, laškují s anděly, a pak si celý rok nahřívají kožich za kotlem a chrápou, až se poklice na kotlích natřásají. Sice občas musejí nahoru pro nějakého toho hříšníka, protože, to dá rozum, čert první třídy si manuální práci ruce špinit nebude, ale moc toho není, jelikož advokáti z toho skoro každého prevíta nakonec stejně vysekají, úpis neúpis, hřích nehřích.

Nejlíp je na tom ovšem Mikuláš. Sedí si pěkně v teple a suchu v tom nebeském parlamentu. Vlastně tam ani sedět nemusí, ať sedí nebo nesedí, je to za stejný plat. Samozřejmě navýšený

o příplatky za to, že je snad v každém nebeském výboru a komisi. Dohlíží na to, aby každý něco dostal a nikdo nebyl ošizený, a nutí ty, kteří mají víc, aby se dělili s těmi, kteří nemají skoro nic, a nezavdělčí se nikomu, protože to jeho dělení přijde nespravedlivé úplně všem.

Když má anděl volnou chvíli, hvízdne jako Sarka Farka, a už míchá karty, že si dají ve třech trochu toho božího mariáše. Zašívají se u toho za čertovským kotlem, protože tam je nejtepleji a seshora tam není skoro vůbec vidět. Prvního čtvrt roku nadávají, jak si uchodili nohy, jak je záblo a jak jsou ty dnešní děti čím dál oprsklejší, ale jak čas běží, začínají dávat k lepšímu ty zábavnější historky a nepokrytě se těší, až zase vyrazí mezi nás lidi.

A my si říkáme „Cože? To není možné, vždyť Mikuláš chodil snad včera, to není možné, jak to letí!“, a rukou se snažíme zachytit alespoň trošinku andělského třpytu, který se andělovi sype z vlasů, abychom si jím mohli projasnit zbylý adventní čas.

{fshare}